

PANEGYRICUS

SERENISSIMIS CELSISSIMISQUE PRINCIPIBUS,
DOMINO,

DN. CHRISTIANO

ERNESTO,

MARCHIONI BRANDENBURGICO;
MAGDEBURGENSIUM, BORUSSORUM, STETI-
NENSIUM, POMERANORUM, CASSUBIORUM, VANDALORUM,
UT ET IN SILESIA, CROSSENSIUM AC JEGERNDORFFENSIUM
DUCI: BURGGRAVIO NORIMBERGENSI, PRINCIPI HAL-
BERSTADENSIUM, MINDENSIUM, ET
CAMIN:

NEC NON DOMINÆ,

DN. ERDMUTH SOPHIÆ,

SAXONIÆ, JULIÆ, CLIVIÆ ET MONTIUM, &c.
DUCISSÆ, LANDGRAVIÆ THURINGIÆ, MARCHIONISSÆ MIS-
NIE ET UTRIUSQUE LUSATIE, COMITI MARCHIÆ ET
RAVENSBERGI, DOMINÆ IN RA-
VENSTEIN, &c,

Augustissimo Conjugii Principalis Pari,

dictus

WITTENBERGÆ ad d. XXVI. Octobr, Anno clō Ioc LXII.

Serenissimo Nomini Eorum devotissimo
Georgio Christiano Hoyero, Dresdensi.

Typis JOHANNIS HAKEN.

oll. diss. A
80, 28

577. A. 180 (28.)

SERENISSIMO AC POTENTISSIMO
PRINCIPI AC DOMINO

DN. JOHANNI
GEORGIO II.

SAXONIAE, JULIAE, CLIVIAE ET MON-
TIUM, ETC. DUCI:

SACRI ROMANI IMPERII ARCHIMARSCHALLO ET ELECTORI, LANDGRAVIO
THURINGIAE, MARCHIONI MISNIAE ET UTRIUSQUE LUSATIAE, BURGGRA-
VIO MAGDEBURGENSI, COMITI DE MARCA ET RAVENS-
BERG, DOMINO IN RAVENSTEIN, &c.

Ut ET

SERENISSIMO ATQUE CELSISSIMO
PRINCIPI AC DOMINO,

DN. CHRISTIANO
ERNESTO,

MARCHIONI BRANDENBURGICO;
MAGDEBURGENSIUM, BORUSSORUM, STETI-
NENSIVM, POMERANORUM, CASSUBIORUM, VANDALORUM,
UT ET IN SILESIA, CROSSENSIVM AC JEGERNDORFFENSIVM DUCI: BURG-
GRAVIO NORIMBERGENSI, PRINCIPI HALBERSTADENSIVM,
MINDENSIVM, ET CAMIN:

Dominis suis Clementissimis
plenus devotissimi cultus

D. D. C.

Georgius Christianus Hoyer,
Dresdensis.

Nter cœtera gratulantium studia, quibus præsens nuptiale festum celebratur, oratione exponere ea volui, quæ hujus temporis (quod meliore lapide notandum venit) propria sunt, & lætitiæ ac salutis publicæ argumenta subministrant. Merita enim, SERENISSIMI PRINCIPES, in Rempublicam vestra variis occasionibus diversorum temporum prædicari possunt. Hoc votum verò & auspdatum illud, quod initium, fœdus, peculiari oratione, suffragantibus Musis, seculorum memoriæ commendari debet; quum semel factum, futurum sit sempiternum. Sed utinam conatus meos par successus excepisset! Grandes materias ingenia parva non sustinent, & ultra vires aulæ succumbunt illicò ac deficiunt. Sed VOS sereno ac vobis proprio vultu humiles

A 2

sermo-

sermone, quibus vestris virtutibus lito, ac-
cipietis tamen. Quamvis enim quæ libe-
rales decent studia ac bonæ artes omnes,
Principum gratiâ ac favore excitandæ sint;
humaniores tamen literæ eorum benevolen-
tiam sibi certius promittunt: quæ instar
sequacium hederarum, quibus earum cultores
aliàs vinciuntur & coronantur, nisi stami-
ne quodam ac subtemine fulciantur, humi
serpunt, & à prætereuntibus conculantur.
Cæterum quod augustissimum nomen tu-
um, ELECTOR SERENISSIME, præter
excellentiissimi Generi tui, præscripsi, inde
est, quod in Te, fonte ac scaturigine hujus
tanti gaudii publici, omne punctum felicita-
tis ejus communis versatur. Ad quem ergo
potius summa summarum omnis illius læti-
tiae ac gratulationis redeat, quam ad Te u-
num, CLEMENTISSIME DOMINE, in
quo & coepit hic meus juvenilis impetus, &
quod spero, feliciter desinet quoque.

Nec.

Nec Te, SERENISSIME SPONSE
PRINCEPS, pigebit, Socerum Augustalem
in has vocatum partes videre, qui non aliis,
quàm iisdem illis auspiciis in hoc descendisti
orbis terrarum theatrum. DEUS VOS
SERVET FLORENTES IN O-
MNE ÆVUM, PRINCIPES SE-
RENISSIMI, FELICITATIS O-
MNIS PUBLICÆ STATORES!

A 3

RECTOR

RECTOR
ACADEMIÆ WITTEBERGENSIS,
JOHANNES ANDRE-
AS QVENSTEDT,
SS. Theol. Doctor, Prof. Publ. & Electoral.
Alumn. Ephorus:

CIVIBUS ACADEMICIS S. P. D.

Octiduum retrò effluxit, cum illuxisse feliciter istum, ab universis nobis & singulis expetitur, *QUARTUM ET DECIMUM CALEND. NOVEMBR.* diem, vidimus. Quo, quicquid augustæ hætenus felicitati Sereniss. ac potentiss. Electoris Saxonici, Domini JOHANNIS GEORGII SECUNDI, &c. &c. Nutritii nostri clementissimi, decessisse videbatur, ut illustrissimi nominis Generum sortitus, spe nasciturorū Nepotū dulcissimā gravissimas imperii sui curas solari posset, largita abundè divina providentia est. Venit in has auspiciatò partes Serenissimus Princeps ac Dominus, Dominus CHRISTIANUS ERNESTUS, Marchio Brandenburgicus; Magdeburgensium, Porussorum, Stetinensium, Pomeranorum, Cassubiorum, Vandalorum, nec non Crossnensium & Jegerndorfensium in Silesiâ Dux &c. & desponsatam antè Serenissimam ERDMUTHAM SOPHIAM SAXONICAM, sanctissimo sibi amoris fœdere sociavit.

O optatissimū, hunc & felicissimū mensem! O illā desideratissimam lucem! quæ tot maximos Principes; tot summa & excel-sissima potentissimarū, SAXONICÆ & BRANDENBURGICÆ, Domuum Capita; tot gentes populosq; damnavit voti, magnisq; ac ingentibus perfudit gaudiis. Neq; enim ad solos pertinet Principes, si quod insolentis lætitiæ argumentum ipsis contingat; sed partem hujus maximam Subditi sibi vendicant: quæ quicquid aut prosperi aut jucundi maneat Dominum, suæ nominis interpretantur fortunæ. Atque hæud possunt aliter, quando è

do è Principis auspicio sua metiri fata cõsueverunt. Nam quẽ
admodum Splendidissimum Solis jubar non sibi solùm, & cæte-
ris: stris emittit radios, sed eos in inferiora dispergit etiam, vi-
goremq; ac agilitatem aliquam mortalibus confert; at defectio-
ne laborans contrà, nil nisi ominosa & tristia portendit: eo-
dem planè modo è Superiorum sorte, fortuna originem publica
habet, tristaturq; secundùm illam, aut lætatur populus. Quare
& hæc videtur communis felicitas esse, & quicquid exinde aut
voluptatis, aut gaudii nascitur, ad omnes simul pertinere, qui-
cunq; lætantium Numina Principum, purpurasq; ac sceptræ ad-
orant. Quod licet verissimum omninò sit; putamus tamen Aca-
demix nostræ peculiari aliquo jure incumbere, ut liberaliùs
reliquis omnibus lætitię motus concipiat: cum incrementum
ejus ac salus cum Serenissimi ELECTORIS SAXONICI prospe-
ritate arctissimè omnium conjuncta sit. Patet equidem tam latè
optimi maximi PRINCIPIS Clemẽtia, quàm latè Saxones, My-
siqu; ac cæteræ subjectæ ipsi gentes colunt: non tamen æquè hæc
fovet omnes, nec omnes pariter indigent eâ, præcipuè qui ha-
bent, quod sperare à seipsis ac polliceri sibi valeant. Sed Musas
verò nostras, quis nescit, facultatem, florem, vigorem, ac vi-
tam deniq; omnem abs clementissimi Nutritii sui traxisse non
tantùm serenitate; sed firmâ hæcenus possessione quoq; obti-
nuisse? Quinimò, si frui hæc vetarentur in posterum, aut agerent
animam penitus, aut nitorem certè suum amitterent, & squalore
conficerentur miseræ. Ad eò tenerrimæ, & satis perquam sunt fru-
gibus similes: quæ etsi gignantur à Solis bonitate & copiosissimè
furgant; in cœli tamen aërisq; temperies, ac imbrium eas rigatio
educat ac foveat, nunquam ad glumam usq; ne dum in aristam
exrescent. Quapropter faciamus nunc, quod dignum tantis
munificentissimi Domini meritis, quod pietas nos, quod sum-
morum Heroum fata jubent. Testemur humillimè officium: as-
surgamus auspiciatissimo MAGNORUM PRINCIPUM Thala-
mo, & quicquid tacitis hucusq; votis ac desiderijs pressimus, toto
finu effundamus. Neq; verò, quæ Paganorum profanitas fuit,
ad Junonis Lucinæ delubrum parabimus victimas, aut Geniales
hymenæo

hymenæo Deos invocabimus, nec Augures Pontificesq; , ut
omen faciant, accersemus, nec tædas prælucebimus PRINCIPI
SPONSÆ: quin Deo potius immortalis, auctori & patrono Con-
jugii, quo auspice pronuboq; coaluerunt CELSISSIMA PECTO-
RA, gratias, quas possumus, maximas agamus necesse est, o-
minantesq; benè de Principali hõc matrimonio, precibus soli-
citemus Numen, ut propriam hanc, ut perpetuam esse felicitatè
includat SAXONICÆ Domui sinat. Quod sicut unicuiq; no-
strum nunc incumbit præcipuè, dum pompis adhuc solennibus,
dum festis gaudiis perstrepat Aula: ita politissimus Juvenis,
GEORGIUS CHRISTIANUS HOYERUS, Dresdensis, præclarum
cepit impetum, declarandi pietatem communem publicè,
& Panegyricâ, quam meditatus est domi, Oratione Serenissimo
juxtâ PATRIÆ PATRI, & nexu sanctissimis inter se vinculis, Cel-
sissimo PRINCIPUM PARI, illustrissimas Nuptias gratulandi,
atq; supplicandi ad eò supremo Numini, ut inoffensa earundem
felicitas duretq; ac perstet. Eleganter ornateq; ejus elaborata
Oratio est, ut nec rerum pondera, nec dictorum venustas ipsam
destituat. Favete itaq; , CIVES ACADEMICI, doctissimi Com-
militonis conatibus, dicturoq; ad horam postea II. in Auditorio
majori prolixam navate operam haud tantum; sed & ipsius pie-
tati vestram conjungite, atq; æternum Deum votis assiduis po-
scite, ut splendidissimum AUGUSTÆ SAXONICÆ DOMUS
florem perpetuum præstet, & nova continuo nobis ad sperandũ
benè gaudendumq; sustollat signa. P. P. Dominicâ
XXII. post Trinitat. anno Salutis Christia-
næ clõ lbc LXII.

I. NJ.

RECTOR MAGNIFICE,

Viri

*Admodum Reverendi, Consultissimi, Experientis-
simi, Excellentissimi atq; Clarissimi, PATRES A-
cademiæ CONSCRIPTI; Tuq; nobilissima ac flo-
rentissima juvenum lectissimorum concio.*

Bonorum Principum felicita-
tem, votis omnibusque pro-
sequi, subditorum est, qui se
probare istis, & ad quævis ob-
sequiorum munia paratos ex-
hibere gestiunt; cum in unis il-
lis possideant omnia: qui norunt rite ac intelli-
gunt, auspiciis Eorum, curis atque provisioni-
bus, vitã, fortunas, salutẽ deniq; & statũ omnẽ
referri exactè & religiosissimè deberi. Quod
nulli aut introspiciũt penitiũs, aut æstimãt ma-
gis, quãm qui detersã opinionũ vulgariũ nube,
sapientiæ præceptis illustrant animos, & se quã-
tum quidem fieri potest, celsiori ingenio, &
B forti

forti ad honesta impetu, à vulgi fæcè secernūt.
Sic Augustum & Princeps Poëtarum, & Venus
finus Vates certatim celebrant: quorum ille
Deum faciebat, & dedicabat aras; alter pacem,
terra marique partam, compositis undiquaque
bellorum turbis, eidem ferebat acceptam li
beraliter; qui & pingue illud & Camœnis ami
cum otium, altissimamque suis temporibus qui
etem prædicat, laudibusque omnibus in cœ
lum effert. Docet enim Philosophia, & illæ
mitiores, quibus eruditi maximè censentur,
Musæ approbant, pulcherrimum esse, debe
re beneficia & solve decenter. Quam solu
tionem ipsa propemodùm confessio præstat, nō
quæ secretò, & remotis arbitris (ut aliàs ferè)
ac intra conscientia penetrabilia suis defungitur
ritè partibus; sed quæ in oculis hominum, de
votissimo animo ac reverente Principalem di
gnitatem instituitur publicè, eò in primis tem
pore, quò se, inter variæ pietatis documenta
sponte exhibet occasio, quæ postulare quo
dammodò, id genus reverentiæ videtur, quod
se conceptis devotè gratulationibus, in laudes
effundat optimorum Principum; precibusque
Summi Numinis clementiam veneretur, ut pro
pria ac perpetua, quæ illius dispensatione ob
veni-

veniunt beneficia, non nobis tantum esse si-
nat; sed fructus etiam eorum, feris nepotibus
transcribat. Impii profecto & ingratis-
simum civis est, auspiciatissimo lætissimoque tempore,
quo curæ Principum ac vigiliæ perennes, amœ-
nitate quadam distinguntur veluti; aut se pa-
terni Numinis bonitas, illustri favoris argu-
mento, eorum actionibus consilijsque, (qui-
bus subditorum salus nititur in solidum)
commendat, non gaudere ex animo: sed
infelici silentio tot nomina beneficiorum
transmittere, nec ultrà privatam amorē, Prin-
cipem optimum & securitatis publicæ custo-
dem prosequi. Quod quemadmodum oppro-
prio natis de trivio hominibus existit; ita non
meretur excusationem in iis, qui liberali ac in-
genua indole præditi sunt, suspectos futuros
aut malè dissimulatos recentem felicitatem,
turpiterque ad fortunæ præsentis munus con-
nivescentes. In cursus certamen aut ad agendas
in scenâ partes, compositi sumus; opperiri igi-
tur, & excubare vigilantibus animo ad temporis
quosque articulos debemus, ut dato si-
gno, & mappâ missâ profiliamus ac admini-
stremus, quæ humeris incubuerunt. Hæc atque
talia, dum in orationis limine, subeunt a-
nimam, non anxie inquirendum, Auditores,

omnium ordinum honoratissimi, cur hoc potissimum tempore ingressus dicere sim, & in quem usum nata hæc oratio concinnataque & habenda fuerit. Ingentis enim affectus ea vis est, (si vera sunt, quæ Lydi Regis filio evenisse historia vetus narrat;) ut multis quoque exprimat vocem subito, & linguæ retinacula pietas solvat, rumpatque vinculum, & suppleat opportunò tempore, quod natura infelix antea negarat. Illud sanè in me verissimum experior, qui in publicæ festivitatis sensu, infantia potius, quàm obstinati ac inertis silentii crimen, malui sustinere. Innotuit enim Vobis (sicut læta percrebescunt facilè, & instar surgentis flammæ emicant illicò ac dissipantur) auspiciatissimi nuncii loquax rumor, & incredibili voluptatis gaudiiq; affectu, non aures tantùm vestras, Auditores, sed intimos quoque perfudit sensus, de sacris connubiis & æternis, quibus colligatur vinculis, Illustrissimum Par Principum HEROS BRANDENBURGICUS, & HEROINA SAXONICA, ut stabiliretur utriusque domus æterno foedere felicitas, & subditorum commodatantum Principum affinitate promoveantur magis ac incrementa feliciter sumant. Cujus quidem festivissimi gaudii fructus,

ctus,

otus, cum ad omnes ex æquo pertineat; accur-
rator tamen meditatio iis cedit merito, qui
non tam communem omnium lætitiã, quã
singulorum & Patriæ cum primis nostræ sensum
aperire ex vero, & oratione piã complecti pos-
sunt. Quæ eò gravior provincia est, quod
non temerè aut sub aliquã adulationis specie,
sed cum prudentiã & pari veneratione suscipi
juxta, & administrari perpetuo debet. Atq; hoc
magis exorandus mihi favor vester est, Audito-
res omniũ ordinum venerandi, quem non tam
orationi meæ, quã materiæ, de quã mihi di-
cendum sumam, accommodare benevolentis-
simè velitis. Alacriorem hoc pacto reddituri
dicentis animum, ut si publicæ lætitiæ inter-
pres justus non sim, pietate tamen & affectu nõ
omniñõ habeat postremus. Et hæc quidem a-
pud vos, Auditores, fateri simpliciter ad excu-
sandum ingenii immaturum conatum licuit
forsan: sed major me invadit trepidatio, cū in
mētē venit, quorũ nominibus hæc cõsecrata o-
ratio sit; unde maximoperè vereor, ne majori-
bus theatris debitæ laudes & æternitatis secu-
lorumque tubã vehendi Illustres Heroum titu-
li, levi ac tralatitio cultu obsolescant. Inge-
nii enim acrioris & prudentiæ altissimæ res est,

moliri talia; quæ ipsa Majestate sui ac excellentia cum emineant longè; copioso ac splendido orationis genere explicari decenter ac condignè debent, nec aut Rhetorum constringi præceptis, aut in declamationum proletaria venire possunt. Sed habent Deorum instar, boni Principes, qui non tam accuratis adorantium precibus; quàm innocentia & sanctitate lætantur; gratiorque putatur, qui delubris illorum puram castamque mentem, quàm qui meditarum carmen intulerit. Nam & Heroës sibi, propter viam quandoque fieri gaudebant simplicis cultus libamina, & parvam acerram molamque salsam: & exstructas dapibus aras, thurisque lancem, eodem aspiciebant oculo. Et quid attinet excusare operosius ista, cum hujus instituti mei tot authores, Patronos quoque & socios inveniam. Quod enim Poëtarum, famæ & æternitatis auspices, numerosis lepidisque cõmentis, in Principum Heroumque conjugis ausi & nunc & olim fuere: id ego fieri commode posse arbitror; nec me migrare honestum ac decorum, æquos & harum rerum intelligentes censores, quales expeto saltem, judicaturos existimo. Ut Statii, Sidonii, Claudiani, cæterorumque aut nostri aut illius ævi, illud, modulatis carminibus acclamatum Principi-

cipi-

tipibus Imperatoribusque Hymen ! Hymenæ!
taceam libens; quid non ejus in veterū
fabulis ac involucris observatur? Sic in Bacchi
feu Dionysii illius Indorum triumphatoris, læ-
titiæque omnis promicondi, cum Ariadne in-
stitutis, magna celebritate nuptiis, ipsum Mus-
farum Præsidentem Apollinem lyram pulsasse, cū
ingenti omnium stupore, eaque fecisse, quæ sin-
gulorum in celebri convivio animos, singulari
lætitiæ affectu explerent, compertum est. Non
alium se in Pelei & Thetidis in Cadmi & Har-
monia nuptiis præbuit, & communibus omnia-
rum desideriis cum Musarum choro Præsul ipse
ac funem ductitans, concinnum, meditatam ac
divinum carmen, quod Epithalamium voca-
mus, novis nuptis accinendo, satisfecit. Et
inter varia gratulantium munera, Musicaeque
illecebras, Mercurius Deorum famosus inter-
pres illorum nomine, orationis vice Hymenæ-
um præcinuit. Quæ omnia de industria à pri-
sci seculi sapientibus inventa sunt: quorū vim
altissimumque recessum, si quis indagare accura-
tius velit, inveniet sanè prudentissimè cogitata,
conveniente similitudine adumbrari, & id
probari maximè, quod intendimus. Sed ne fa-
bulis teneamur tantum, historia fidem faciet,
pro

prodita de Megacle, Paraliorum Tyranno. Agaristam uxorem sibi legente, in quarum nuptiarum solennitate, universa ferè Græcia excitata sedibus suis cõfluxerat; & in celeberrimã augustissimãq; Panegyrim, (qualis cõvêtus reficiendis ac recreãdis, ut Plato ait, animis, à Diis immortalibus institutus,) cõvenerat: ubi quisque in splendido festivitatis publicæ spectaculo, ad apparatus magnificentiam id videbatur agere, quod toto vitæ tempore singulari cura didicerat. Et hic athletæ corporum robore solido, thorisque insignes, gymnasia sua celebrabant, & in ipsâ securitate ad difficilia præparabãt animum, illumque contra injurias fortunæ, inter beneficia firmabant. Hic gladiatores cæsim punctimque inferendo ictus, officiosè concurrebant, virtutisque respectu, confirmato animo, ictus omnes ac dolorem habebant insuper, populiq; illud *Repete! Repete!* geminatis ictibus revocabant. Alii saltatorum versabant orbem, & concinna morum gestuumque & ad numerum instituta saltatione convivas exhilarabant. Cantu quoque perstrepebant omnia, & varia musicæ artis instrumenta audiebantur passim, cum alius lyram feriret, alius tibiam inflaret, alius tubam intoneret. Poëtæ denique & Oratores & qui eloquen-

quen-

quentiæ præceptis excultum attulissent animū,
vel grato carmine vel oratione splendida de-
fungebantur partibus; & prolixo affectu, nu-
ptialis festi pompam decorabant. Quæ eò
adduxisse operæ pretium fuit; ne fraudi sit,
quod ego inter gratulantium turbam exilis de-
clamator ac proletarius comparere & antici-
pare tempus quodammodo volui: ne si inutuli-
mora illud transmitterem, inter affluentem
undique, aliorum similia forsan & magis de-
còre agentium multitudinem, videri ipse ac
cerni, ne dum admitti possim, non nisi simpli-
cis reverentiæ obsequia edoctus, qui que splen-
dorē ad cultū aulæ & colorē ac pōpā, in facun-
dā dictione neglexi; satis habens, si antiquū il-
lud *Felicitèr*, Augustissimo Principalis Conjugii
Pari acclamavero publicè; & sic partibus istis,
quanquā per veniam vestram, Auditores, quā
denuò precor reverēter, functus fuero totò. Nō
opus est anxia cura & verborum lenocinio
commendare fortunæ munera, cum omnium
ordinum læticia, instantem splendidissima-
rum nuptiarum solennitatem ornare ac ve-
nerari gestiat, quæ Principibus pacem, robur,
perpetuitatem & æterna fœdera, hostibus no-
stris exitium & terrorem, nobis denique rerum;

C

pro-

prosperarum affluentem copiam spondet, ac,
ut spes firma est, fert quoque.

O, candidum & felicem & propitium do-
mum Saxonicae diem! quô Potentissimus Prin-
ceps noster, JOHANNES GEORGIUS II.,
Pater patriæ, unicam supremæ eminentiæ Fili-
am, Spem Patriæ, tanto Germanicæ juventu-
tis Principi despondet! Quomodo illustriori
documento testari potuisset Numen hanc do-
mum, hanc inclytam familiam, illi curæ esse?
I nunc, & temerè omnia ac fortuito fieri, nec
intervenire tantis negotiis Altipotentis præsen-
tiam crede! Equidem æternâ constitutione,
seu divina potius Providentiâ, ut Imperia ac
Principatus, sic conjugia disponi ac iniri, exi-
stimo. Quod in infimorum conditionibus
haud temerè credimus; multò veriùs in illu-
stri fortuna habebit locum, eorum maximè,
à quibus cæterorum fors dependet. Est pro-
fectò DEUS, nec hoc eximi mihi è mente pati-
ar, qui ab omni æternitate disponit talia, &
cuique domui sua præsidia ac decora, singu-
lari bonitate dispensat, diuturnitatemque tan-
tis addit muneribus, & familiam per tempo-
rum vicissitudines ad paucos sæpè redactam,
restaurat atq; conservat. Quantum autem &
quam

quam amplum providentiæ divinæ munus, si
in connubiis Principum æqualitatem, & ad
quosdam quasi numeros revocatam harmoni-
am, omnes & mirantur & extollunt. Non es-
nim in privatorum tantum sorte, illud Samii
Philosophi obtinere debet; qui cum omnia
quæ hujus universitatis ambitu continentur,
singulari concentus lege, & musico tenore fieri,
ac lucidissimos in cœlo ignes, suavi omnino
modulatione, suum orbem peragere autuma-
ret, connubia quoque ipsa harmoniæ quadam
dulcedine iniri, & ut omni ex parte felicia exi-
sterent, modulata esse jussit. Prudenter sanè
vetus sapiens, omnem felicitatis absolutæ cu-
mulum (qui consequi conjugia & excipere de-
bet) in æqualitate nupturientium constitutum
ac repositum esse augurabatur; illudque anti-
quum observandum vigili cura monebat, *Tu tibi
junge parem*, quod Pittaci, Lesbii præceptum,
unius è septem Græciæ sapientibus, non tam
inter privatos, atque in vulgò, quam in excelsa
fortuna, locum habere, nemo sapiens ambiget.
Cum enim rerum administratio, auctoritate &
Majestate, quæ circumdat sceptrum veluti, & illis
solidum impertit robur, nitatur maximè: nihil
magis officit tantis luminibus, quàm disparis ma-
trimonii indignitas, qua minuitur ferè anti-

qui splendoris claritudo & illustris familiae decus vilescit. Si veterum annales revolvimus, & in decursa retrò secula imus, inveniemus illustribus documentis prudentissimos quoque & laudatissimos mortalium rectores, dum gradia molirentur, & ad excelsa nisuri struerent gradum, illustre quoque & æquale conjugium iniisse semper ac optasse. Darius cum felici auspicio hinnientis equi capesseret imperii summam, Cyri Regis filiam, in matrimonium regni que consortium assumpsit, quo nuptijs illis firmaret posteris, successionis certitudinem, ne tam in extraneum aliquem delata imperij magnitudo, quam in regiam Cyri stirpem reversa videretur. Quod contra evenisset forsitan, si inconsulto impetu, regni fortunam & tutelam Majestatis, ignobili conjugio suspectam vulgo reddidisset. Nec Perdicas illud neglexit aut parum pensi habuit. Quamvis enim annuum morientis Alexandri, tanquam tesseram & clarum imperij traditi pignus accepisset; tamē ut Majestatem & solidum robur imperio, conciliaret Alexandri sororem, suffragante Olympiade, ambiit, quæ & Epirotarum Regis uxor antea, & Soror Magni Macedonum Regis fuit. Ardens enim subditorum in legitimum Principem, & in

& in cognatos illius culminis amor, & reverentia major est, obedientia quoque promptior & paratius obsequium: gravius contra odium & parata vindicta, fastidium quoque & impatientia erga eum invalescunt, qui familiam sanctam polluit matrimonio inconveniente, aut insidiosè & per cuniculos, hac via, grassatur ad honores. Apud prudentissimum scriptorem, Tacitum, observatum reperimus: adversis acceptum animis, quod Druso, Sejanus socer destinaretur à Tiberio, & ipse Eques Romanus nobilitatem Augustalis familiae pollueret, indignus regali face. Et inter tristia quoque relatum, quod Julia Drusi filia nupserat Rubellio Blando, cujus avum Tiburtem Equitem Romanum plerique superstites meminerant. In libera etiam Republica, quanti quidem constitit patritiae virgini, nupsisse Plebejo? quam ceterae matronae, ob admissum piaculare, ut illae quidem credebant, nefas sacris arcebant, quod Patavinus scriptor accuratè meminit: qui gravissimam quoque querelam senatus Romani recenset; qua Canulejo Tribuno plebis de miscendis patritiorum connubiis contendendi responderunt: colluvionem gentium, perturbationem auspicio-
rum publico-
rum

corum privatorumque afferre Canulejum: ne
quid sinceri, ne quid incontaminati sit: ut dis-
crimine omni sublato ne se quisquam, ne su-
os noverit. Adeò Reipublicæ intererat, ut
falva ac illibata familiarum magnarum digni-
tas servaretur, nec splendori antiquo labes ac
dehonestamentum inveheretur inæquali con-
jugio. Inde Antiocho Regi Acilius Consul
Romanus, exprobans detrahensque objece-
rat; illum quasi quodam amoris æstro per-
citum, & Ciræo veluti incantamento fasci-
natum, obscuri inter populares generis ^{uxorem} duxis-
se. Et varia exempla deinceps inæqualis con-
jugii afferri possent, si conquirere eam moro-
sè, & excutere veterū scripta allubesceret ani-
mo, cum & propiorum paulò temporum me-
moriam quædam suppeditet. Quis enim hor-
rore sacri silentii damnandas Suecorum Regis
Erici XIV. nesciat nuptias? quarum infelicem
exitum illustrissimus sui seculi scriptor, poste-
ritati indigitavit. Notæ non minus in vulgus,
& inter nutricum susurros & blandimenta fre-
quentatæ narrationes de Libussæ Bohemorum
Reginæ & Marchionis Saluciarum cum Grise-
lide, (cujus tamen & Boccatus & Æneas
Sylvius meminerunt) contractis imparibus nu-
ptiis. Aut quem nisi in historia hospitem lateat
Hein-

Heinrici Stuarti infaustum cum Maria Scoto-
rum Regina, aut Tyderii Walli cum Catharina
Heinrici V. Anglorum Regis, connubium?
quorum uterque, tragico & in omne ævum in-
felici exemplo, extremum docuit, quam peri-
culosum ac temerarium planè sit miscere igno-
bilem sanguinem & obscurum genus, Regum
stirpi, & antiquissimis longoque temporum
tractu probatis nobilitatis insignibus, novum
& vix è caligine ac tenebris emergens stemma
addere. Adhærent enim profectò illustribus
familiis peculiaris quædam ac propria insi-
gnia, & propagandæ ac derivandæ in sobolem
virtutis femina elucescunt in majoribus; quæ
occulto planè & imperscrutabili modo, ho-
mines, in admirationem atque confessionem
ingenitæ posteris virtutis trahunt ac impellunt.
Sic Telemachum Homerus commendat hoc
nomine, cui à Patre Ulyssæ, virtutis quasi qui-
dam igniculi, unà cum vita collati, satis effi-
caci exemplo monstrabant, non illum privatæ
fortis puerum, sed magni principis & nobilis-
simi Patris filium esse. Quantum verò splen-
dori familiarum ac reverentiæ & dignitati,
denique & honorum detraxat ignobi-
le conjugium, nihil dicere attinet. Res ipsa
& ad-

& adducta in medium exempla loqvuntur satis:
Obliterari familias nobiles, plebejas humiles-
que irrepere, intercidere, dignitatem omnem
ac decus, quod meliori sanguini justo præmio
& prudentum consensu debetur. Accedit denique
que eam demum amicitiam veram stabilemque
esse, quæ in æqualitate ac similitudine, inter
pares contrahitur. Quod Aristoteles, ingenii
Princeps, haud cunctanter innuit; quando æ-
qualitatem concordia vinculum esse Adaman-
tinum planè, & quasi quendam nodum Gordii
um ait. Ubi quidem non ætatis tantum aut
mutui consensus rationem habuisse videtur:
sed fortunarum quoque ac opum; quanquam
dignitati ac honestati attendisse inprimis vide-
atur. Quæ autem constantior amicitia con-
jugali amore esse potest, aut quod majus obtin-
gere Principi bonum, quam sincerus & sine
fucis ac fallacijs candidus omnino amicus, qui
pariter omne punctum votorumque comple-
mentum ferat. Hunc igitur amicum, hanc a-
nimorum & cordium conjunctionem, æquale
ac auspiciatum conjugium facit: ubi & fortuna-
narum & dignitatis similis splendor; & anno-
rum ac morum quoque habetur ratio. Quæ
omnia pulcherrimè ac decenter in connubio
magno-

magnorum Principum, quibus gratulamur in
præsenti, & applaudimus piis votis, conveni-
unt exemplo raro. Si ad Natalitiam claritu-
dinem intendo oculos, tot se Heroës utriusq;
generis, & inclyta majorum series uno obtutu
sistit: ut quos proferam imprimis & à quibus
incipiam maximè, ambiguus dubiusque sim.

Nam quid de summo PRINCIPIS SPONSI
genere dicam? quod nobilissimum vetustissi-
mumq;, tot Heroës, quot homines ferè dedit.
Cæptum à Wittekindi magni Saxonum Ducis
Fratre Brunone, inter Heroici Grelphorum
sanguinis decora, Imperatores, Reges, Electo-
res, Principes, & cætera dignitatum nomina
suo ambitu augustissimè complectitur. Fœ-
deribus quoque & affinitate illustrissimas ac
splendidissimas sacri Imperii prosapias attin-
git, & grandia virtutum insignia rebus præcla-
rè gestis jam pridem seræ posteritati exhibuit.
Nec opus forsan erit, occupatum aliorum in-
dustria & nobilitatum argumentum anxia cura
latius persequi. Quis enim illustrissimam &
antiquissimam prosapiam Marchionum Bran-
denburgensium, nisi infans in talibus literis, igno-
ret? Quæ ab anno Christi CCLX. incorruptis
bonæ fidei documentis, à Majorum nostrorum

D

incu

incuria, & seculorum vastissimâ barbarie vindicata; ab Artaricho, qui octoginta ante Servatorem natum, Annis, aut Rex Saxonum, aut Ductor fuit, à quo illibata nobilitate & serie, Comites Altorfii & Ravensbergi & Comites in Zolletn deinceps descendunt, deduci potest. Quis porro Brandenburgicæ Domus merita cœlo æquanda, res feliciter in imperio gestas, & vetusta fortunæ insignia explicaret satis? Quantum pariter in suis provinciis possint Germaniæ Principes, qua vi, autoritate & eminentia polleant in Imperio, nemini obscurum est. Neque incognita amplius Burggraviorum Norinbergensium potentia cuiquam, quorum provinciæ tot clarissimis Civitatibus, loci natura & operibus firmissimis, & omni elegantia ornatissimis, illustres sunt. Fuit quidem hæc regio quondam cultu aspectuque tristis, silvis horrida, montibus aspera, frugiferarum arborum impatiens & qualem Germaniam omnem Tacitus esse scripserat olim: ignota ferè remotioribus populis, inter doctos quoque, qui locorum situs, ingenia, qualitatesque delineant, nulla penè notitia illius, aut imperfecta plerumque ac fallens existit.

tit.

tit. Nolo præclara Geographorum opera
deprimere, aut suo genio ea, quæ æterna om-
nes sperant, fraudare audaci nisu. Di-
cendum tamen est, illos in Franconiæ & Va-
riscorum Tabellis, incuriosos nimium ac ne-
gligentes tanti Principatus fuisse. Nec e-
nim angustis, Augustissimus Princeps spaciis
circumdatur; quin potius tot inclytas civita-
tes, tot amœnissima fluentia, tot Metallorum
divites fodinas, hæc regio suis finibus compre-
hendit, ut difficile sit explicatu. Quem autem
quatuor celebratorum Germaniæ fluviorum,
Mœni, Ægræ, Nabi & Salæ fama fugit? Qui in
monte pinnifero à fontibus placidè labun-
tur, & majore vi ac mole trahentes, ^{in undas} magnum
Germaniæ tractum rigant ac interfluunt.
His saluberrimis fluviiis nobilitata regio, ar-
cibus ac validissimis castris, civitatibus niti-
dis ac pagis visenda, purioris etiam doctri-
næ Evangelicæ & verè Catholicæ, ab Alber-
to usque Casimiri filio tenax semper fuit.
Summâ bonarum rerum affluentia Numinis
bonitate referta est. Nam ab Omnipoten-
te hujus Universæ Architecto, tanta in vis-
ceribus terræ ac fibris fœcunditate dona-

ta præ aliis est, ut Metalla quæ in aliis orbis terrarum provinciis, unius, duorum aut trium generum effodiuntur, omnia ac singula, miro ac largo proventu, & perenni ferè exhibeat. Nec temerè existimo, naturam fautricem omnia cumulasse bona & congesisse in hanc clarissimam Europæi orbis regionem, ut quæ alibi rara ac singula, hîc quodam foecunditatis genio se ubiquè insinuante, omnia ad satieta-tem usque & voluptatem inveniantur. Cum unaquæque urbs, & oppidum habeat aliquid, quod peculiari illecebrâ, & propriâ quadam Venere gratiam sibi & admirationem conciliet. Verum nolo his immorari *ambitiosius*, ne propositi finem migrare videar: & nota hæc in vulgus præconio nostro non indigent, quæ prætermitti potuissent quidem, nisi quorundam ignorantia & inscitia, dicendi fecisset necessitatem. Obruor ferè materia sermonis, & dum brevis esse laboro, multa, quæ exponi possent ac celebrari, prævertenda sunt, cum præcipuis me nondum sentiam absolutum. Neque minus enim decorè secundas partes **SERENISSIMA PRINCEPS SPONSA** tuetur, quæ altissimi sanguinis & illustrissimæ familiæ virtutumque sexum suum longè superantium fulgore,

gore,

gore, tantarum originum indolem atque fortunam luculentis indicibus repræsentat. Magna ista virtute Heroïna Saxonica, nulla fama, nulla posteritas collatas in Te excellentes & extraordinarias silebit dotes, quæ exempla non agnoscunt. Ignoscite mihi, Auditores, si non tam communi more modoque vestrum amplissimum confessum, quam illam alloqui oratione videar, quæ ansam mihi & facultatem dicendi subministrat. Commotus enim & lætitia ebrius quasi & sui impotens animus, fertur igneis veluti quadrigis ad eum, unde operis auspici-um cepit. Quid mirum igitur, si **ILLUSTRIS-SIMA SAXONUM HEROÏNA** blandienti Zephyro favoris orationi meæ alas quodammodo addat, ut eam præsens venerari præsentem devotâ cogitatione fingam mihi. De qua autem re potissimum dicere animum inducerem, nisi de Tuis virtutibus **PRINCEPS SPONSA**, & de patria & vitaque laude, quæ in Te diffuso in immensum splendore emicat ac effulget. Quid enim non silentio involvere potius, quam altius repetere Majorum tuorum inclyta facinora existimem, & Minervæ peplo intextas à melioribus ingeniis laudes. Tu Avia, Tu Matris virtutes collectas in unum, tanquam in ni-

tidissimo speculo repræsentas, & tot siderum
undiquaque collucentium repercussu, oculos
mentesque intuentium perstringis, & vene-
ratione subita imples. Tu tanti Principis ani-
mum occulta vi Virtutis emendatissimis mo-
ribus & ijs plerisque simillimis **HEROI**
SPONSO, Tibi totum devinxisti. Huic
Amor, famâ tuarum virtutum accensus, huic
propius inspectis tot raris, tot venustis doti-
bus, iudicium tanti Principis, & votum pe-
rennis & nunquam intermorituræ Amicitia
tecum jungendæ. In **TE** enim omnes Vene-
res, quæ sexum vestrum ornant, in **Te** Grati-
arum chorus habitat, & quod Poëtarum in
consummato præconio solenne dictum est, Tu
nostri ævi **Pandora** es & ornamentum uni-
cum. Quos titulos, quæ elogia non ab adu-
latione, aut lubricitate assentandi proficisci vi-
debit facile, cui in mentem veniet, educationis
tuæ sanctitas, conspectusque Parentum, quo-
rum vestigia in induendo omnium Virtutum
habitu secuta, novum seculo exemplum dedis-
sti, in quo universi generis dotes, Clementi-
am modestiamque tuam vel expressit natura,
vel industria cumulavit. Quantum enim in
BEATISSIMA AVIA, & ornamentum, & glo-
ria,

riæ, & pietatis: quantū in MATRE INCOM-
PARABILI salutariū monitorū Lumen & actio-
num omnium instar habuisti Domina. Non Te
Respublica gravem imperio, qualem Liviam
post Augusti obitum, non Laodiceam, non Cleo-
patram, non Messalinam, aut Agrippinam ex-
periretur: sed Philen potius, Zenobiam ac
Pulcheriam: & qualis Poëtarum Pater, quem
nihil ineptè molitum fatentur sapientes, Are-
ten Alcinoi describit. Nam apud eundem
Poëtam hoc consilium Ulyssi Minerva dat, ut
adeat conjugem Regis supplex ac cernuus, hu-
ius enim intercessionibus patriæ focis restitui,
novumque fatum, indigna quàm perpessus e-
rat, accipere illum fortè posse. Eæ enim ho-
nestarum conjugum in Republica partes fue-
runt sæpe, quarum consiliis summi Principes
quoque in quibusdā negotijs uterentur. Sic Li-
viā Augustus audiebat nō rarò, quæ modestè ac
opportunè innatā severitatē temperaret; blan-
ditijs deniq; ac singulari comitate, providis cō-
silijs instrueret peccatō.angebatur ille, & dies nos-
ctesq; insomnes agebat, deprehēsa conjuratio-
ne L. Cinnæ. Sēsit illicō Livia, & exquisivit blan-
dē, ac persuasit tādē, ut de ignoscēdo potius quā
puniēdo cogitaret, ut quod vindicta ac severitas
hactenq; dare nō potuisset, benignitas forsā ac
Cle-

Clementia redderet. Paruit Augustus tam
salubria suadenti, & subornatis percussoribus
ignovit ex animo, ac imposterum, qui fructus
muliebris consilii fuit, liber ab insidiis omni-
bus & curis vacuus, vitæ peregit reliquum. Et
legum auctor Justinianus, quo amore, qua re-
verentia prosecutus conjugem sit, concessa in-
firmiori sexui privilegia testantur. Possem & il-
lius & nostri ævi exempla plurima conferre am-
plius, magnorum quorundam Principum, qui-
bus *nullum honestius menti levamen fuit, quam as-
sumere conjugem, prosperis dubiisque sociam, cui cogitatio-
nes intimas, cui parvos liberos tradiderunt.* Nolo
recensere Veterum Germanorum consuetudi-
nem, qui fœminis, *sanctum aliquid ac providum*
*inesse putarunt, ut nec consilia eorum aspernaren-
tur, aut responsa negligerent.* Hæc omnia in Te,
DOMINA, commemorando admiramur, hæc
merita à Te expectamus, quorum fructum om-
nes sibi vendicant. Cogitabundus hæsito an
oprimum maximo Principi ac Electori nostro
JOHANNI GEORGIO II. vel sui potius,
vel nostri causa gratulari incipiam, cui Numen
dulce spectaculum, præsidium denique grande
ac immortale familiæ decus parat, nobis verò
uberrimam gaudiorum suppeditat materiem.
Tàm

Tam arcano enim & insolubili nexu subdito-
rum fortuna cum Principum salute cohæret,
ut illi vel eandem cum eo felicitatem persenti-
scant, vel in adversis idem illos cum Principe
maneat fatum. Gratulor igitur ex imis cora-
dium penetralibus, & quicquid subjicere pie-
tas animo potest, voveo, primum quidem SE-
RENITATI TUÆ, POTENTISSIME PRIN-
CEPS ac ELECTOR: quem in unica acquie-
scentem filia hætenus, tanto Genero mañtat
beneficum Numen, & dulcissima Imagine, ex
augustissima domo, futurorum Nepotum, inte-
merato perfundit gaudio. Nobis deinde, qui
tantæ felicitatis participes quicquid prosperi
obtingit à Tua, MAGNE PRINCEPS, fortu-
na expectamus, & tum demum vivere nos, ac
vigere & efferri quodammodò lætitia sentim⁹,
quum Principem nostrum; amœnitate quã
frui & ex voto illius omnia succedere videmus.
Non enim tacendum nobis diutius, civibus
cunctis, & omnibus bonis, totâ aulâ Principali
sic constrepente festis ac bene ominatis vocib⁹,
ex quo, gemmam familiæ, subditorumq; spem
tanto Germanicæ juventutis Principi despon-
satam, ac in perennis amicitiaë tesseram, in æ-
ternum amorem ac fidem, traditam, audivim⁹.

E

Augu⁹

Augusti felicitatem, cuius nomen libenter usurpamus, annales memorant, sapientes venerantur. Sic inter votorum solennia, quibus fausta precarentur Imperatoribus veteres, non dissimulata, felicitas Augusti fuit. Et habuit ille propitium fortunæ Numen; (quam providentiæ filiam Thebanus Vates nominat, & sapiens sibi nonnunquam fingit, (ut unus, admirabili quadam animi prudentia, nec quicumquam obnitentibus, tot conjuratis, ascenderet in id fastigii, quod summum in terris erat. Sed ea parte, qua Pater esse, & tanto imperio tamque late patienti legitimum successorem dare ac substituere hæredem debuisset, quam infelix, multarum adversitatum fluctibus & procellis agitabatur. Nata ei unica filia Julia erat, quæ elocata Tiberio, ut indignum ac imparem contumeliosè sprexit, totque inexpiablem flagitiis, parentis famæ aspersit labem, ut vomitaculam generis ac carcinoma illam vocaret, & publicè fateretur, se illius ancillæ parentem esse malle, quæ ne proderet Dominæ flagitia, seipsam suspenderat. Cajum Luciumque Nepotes inverso naturæ ordine maximo desiderij sensu, & lachrimis extulit. Tiberium, quem importunis Liviæ precibus victus, successos

cessorem destinavit, quantum animo aver-
satur? Hic domesticæ fortunæ malis undiqua-
que obruentibus infelix Pater erat, quem for-
tunatissimum Principem, uno ore, omnes præ-
dicarent. Longo intervallo divina bonitas,
& summus ille Rerum arbiter melius cum Prin-
cipe nostro egit, qui hæredes ei non terrarum
tantum, sed & virtutum & Heroicæ indolis
dedit, & talem filiam in qua omnis generis vir-
tutes conspicuæ sunt & ex æquo eminent, quas
vel singulas in Principe foemina jure aliquis ad-
miretur. Ut de Amore ac delitijs Patriæ nil di-
cam; JOHANNE GEORGIO III. quo tan-
quam præsidio ac fulcro stabilitur subditorum
salus. Qui quamvis nondum admotus rerum
sit gubernaculis, quibus natus est; lætissimis ta-
men incrementis adolescit sub magno Patre,
& quicquid suo tempore præstiturus est, per
hunc annorum florem & singularem ætatis fa-
cilitatem discit ac haurit. Nulla igitur seditio,
non bella, non clades, non incerta votorum ti-
menda, cū Principē nobis omnia moderās Nus-
mē dederit, quē majorib9 ire per saltū auspicijs,
manifesta fides, & populi una vox est. Vivat Sa-
xonica dom9, & quod maturis ac sapientissimis
cōsilijs quā optimè provisū est, quod nobilibus
E 2 promissis

promissis felicissimè decretum ; prospero suc-
cessu non destituatur. Hoc votum nostrum
assiduum est , hoc nunquam non immortalem
Deū precabimur, ut hæc exquisita gaudia, nullâ
ægritudine contaminari patiatur. Laxanda
sunt fræna animo nec temperare mihi possum,
quin prosequar augurium , & accipiam omen
hominum, in omne lætitiæ genus immodicè se
effundentium & maximâ animorum alacritate
illum conspicientium diem, quô contiguo ful-
gore, illustria Patriæ sidera conserunt lumen, &
annuente divinâ Numinis gratiâ æterni fœde-
ris auspiciū ineunt. Non aliter ac mundi o-
culus, & siderum Princeps Sol, Lunæ lumen
mutuari & illa nitorem Soli refundere; & fove-
re pariter ac recreare benigno aspectu amant,
quicquid tempestas inquietare potest. Quantos
enim fructus, quanta commoda, quam faustita-
tis spem præcipuorum siderum conjunctio por-
tendat subditis, quantaque polliceatur benefi-
cia, frustra conor dicendo explicare. Et festi il-
lius splendorem, magnificentiam, apparatus
ac pompam nuptialem, quam avidissima men-
tis cogitatione percipimus, ornatè & copiosius
exponere velle, minuere est; cum cogitando
vix possit attingi. Destinata enim ad aliquod
maius

in majus theatrum Dresda nostra, in qua regalis
magnificentiae scena explicata latè, summo de-
siderio præstolata est diem, qui Principibus
gaudia, populo spectacula, & coelo delicias de-
dit, triumphos denique ac plausus hominum
promeritus est. Nec enim ulla in sacro Imperio
familia erit, domui Saxonicae vel sanguinis
vinculo, vel in violabili foederis nexu conjun-
cta, quæ non affectum, solenni gratulatione sit
testata. Sed quæ Procerum & Aulicorum a-
nimi exultantis alacritas, quæ officiosa industriâ,
quæ studia, quæ pietas interfuerit, facile me-
minisse poterit, qui plebejorum undique cir-
cumsonantium jubila, & ad illustre spectaculû
erectos animos cogitabit. Quis autem atten-
tior paulò non animadvertet, in orationis meæ
cursu illos animi impetus, illas vices, & flu-
ctuantis sermonis sufflamina quis non obser-
vet: modo gaudii affectu plenum, altiori in-
cedere cothurno: modò consideratione sub-
limium rerum ac incepti operis, fatiscere: mo-
dò ad devotæ mentis interpretes, vota que de-
ficiente facultate ac dignitate orationis, prola-
bi. Quis enim verò sigillatim ac distinctè pro-
ut loci amplitudo postulat, dicere aggredere-
tur, quæ vix memoriâ concipere possis Vestrû

erit, AUDITORES, conatus ex pietate æstima-
re & vestromet ingenio supplere, quod exili
nostro sermoni negatum. Quamvis ne sic qui-
dem sufflaminare dicendi ardorem, aut erum-
pentem affectum sistere ac comprimere potui;
quin, postquam Illustris Conjugij æqualitatem,
inter devotas preces, qualicunq̄ue conatu ex-
posui, de Illustrissimi Conjugij utilitatibus, pu-
blicè privatimq̄ue subditorum commodo veli-
ficantibus, sermones seram, lætisq̄ue medita-
tionibus, cum dicendo non sustineam, pecto-
ra impleam. Circa omnia enim sudare ac æ-
stuarè, & minuta quoq̄ue conquirere anxie in
Principum laudibus, nimium confidentis esse
statuo, parumq̄ue decore illustrem Majestatem
mentientis. Sed cuncta elogia coacervare,
aut communibus locis per virtutum classes
Principum merita extollere, illius est; qui an-
gustius illa constringat, aut Asiatico & ventoso
dicendi genere, sophistarum declamationes im-
mitetur. Nobis satis erit persequi proposi-
tum, & ductu simplicis Musæ pias voces & fau-
sta ordiri omina. Nam porro illustres animi &
similes corporis dotes, quæ se in utriusq̄ue Ves-
trûm, PRINCIPES SPONSI, vultu formosiss-
simè ostendunt, injiciunt manum festinanti, &
aciem

aciem mentis ad se trahunt. Non dicam
nunc de vivido illo ac maturo ætatis flore, quo
in Electorum & Principum liberis Carolina
lex laudatur. Principes Viri formâ emendatâ
præcellunt sæpius, proprijs etiam insignibus
condecorantur non raro. Sic Augusti oculis
divini vigoris quicquam infuisse Suetonius ac-
curatè notavit. Homerus similiter Heroibus
ac Dijs thorosa ac præstantia & erecti habitus
corpora tribuit, ne in parva videlicet domo
animus habitet DEO proximus, & qui tot po-
pulis prospiciat ac imperet. Inde Barbaris in
corporum Majestate veneratio fuit, magno-
rumque operum non alios capaces putarunt,
quàm quos eximia specie donare natura digna
ta sit. Sicut autem duo pulchritudinis genera
sunt; (quam quidem Philosophi in cassum de-
finire contenderunt, cum non magis inter illos
de illa conveniat; quam de summo bono, inter
priscos seculi sapientes,) unum virile: quod
dignum Tyrannide apud Porphyrium vetus
Poëta vocat; alterum muliebri, quod venu-
stas & collecta frontis modestia illustrat: hinc
illud sponsum celebrem facit; hoc verò
PRINCIPEM SPONSAM, insigni prærogati-
va, &

va, & intuentium animos conciliandi vi ac ef-
ficacia, ostentat, & domi forisque in admira-
tionem producit. Quemadmodum apud A-
morum Scriptorem Virgo laudatur in istis :
*Quanto splendidior, quam cætera sidera fulget
Lucifer; & quanto, quam Lucifer aurea Phæbe;
Tantò virginibus præstantior omnibus Herse
Ibat, eratq; decus, pompæ comitumq; suarum.*
Et apud Virgilium, Dido in illis, carminis di-
vini versibus :

*Regina ad templum formâ pulcherrimâ Dido
Incescit, magna juvenum stipante caterva.
Qualis in Eurotæ ripis aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros: quam mille secutæ
Hinc atq; hinc glomerantur Oreades: illa pharetram
Fert humero, gradiensq; deas supereminet omnes.
Latonæ tacitum pertentant gaudia pectus
Talis erat Dido, talem se læta ferebat
Per medios, instans operi regnisq; futuris.
Sic tantum Ducissam Saxonix, ERDMUTH
SOPHIAM, omnes, quos eximiæ formæ spe-
ctaculum convocabit, cœterarum pulchritudi-
nem superare mecum fatebuntur; quantum
Princeps ipsa sui generis omnibus in univer-
sum antistat. Quamvis enim pulchritudinis pi-
cturam, & perfectissimum simulachrum, quod
vel*

vel Zeuxis aliquis vel Apelles Helenam forma-
turi reddere conati sunt; à Poëtis libenter mu-
tuemur: qui vel ipsis Diis dant, quod ament,
& cœlestes vultus, purpureum colorem, ni-
veum candorem, ruborem exquisitum, fingunt
sibi ac ingeniosis numeris imitantur: dignum
tamen admiratione, præclaram pulchritudinē,
in animantibus quoque & in ipsis inanimis re-
bus, singularem gratiam ac vim obtinere tra-
hendi ad se animos ac devincendi. Quanto
magis igitur in homine, ratione prædito, ubi
nil excellentius vel humanis elogijs evehi pot-
est, quam anima formosa, seu virtutis capax, in
corpore, gratissimâ formâ ac amabili conspi-
cua. *Gratior est*, inquit Poëta, *pulchro veni-
ens è corpore Virtus*. Acutè quoque ac falsè Car-
neades Philosophus ut omnia, sic formam, re-
gnum absque satellitio appellavit: quæ citra
imperium flecteret subditorum animos ac de-
tineret, omniaque persuaderet miti ac blando
aspectu absque violentia. Quando autem mo-
res ac studia Principum corporis pulchritudini
respondent, tum demum beatissimi ac perfectis-
simi supra cœterorum sortem longiùs ascen-
dunt. Sicut magni pretij gemma, clariùs lueet
atque nitet auro distincta, quàm si in ære aut ar-

F

gento

gēto posita ac cōelata sit : ita in magno Prin-
cipe virtus, aucto in immensum splendore emi-
cat magis ac corruscat ; quàm in privato & vie-
lioris sortis homine. Quis autem literarum
amore ac studio, aut peritia earum rerum, quæ
magnum Principem faciunt in comparationem
cum PRINCIPE SPONSO venire potest? Qui
arcto contubernio Musas sibi junxit, & æter-
num cum iis pepigit foedus. Hæ enim vividam
indolem, extra patriam Minervæ sacrariis &
artium officinis traditam ad tantæ eruditionis
culmen evexerunt, ut quacunq̃ue ex parte o-
stendendum ingenium & explicandum in pu-
blico sit, supra nil dari possit. Fuit semper Prin-
cipum ac Imperatorum studium, aptè dice-
re. Nam Dictator Cæsar summis Oratoribus
æqualis, & Augusto prompta ac profluens,
quæ deceret Principem, eloquentia fuit: Tibe-
rius artem quoq̃ue callebat, quæ verba expen-
deret, tum validus sensibus, aut consultò am-
biguis. Et C. Cæsaris turbata mens vim di-
cendi non corrupit. Nec in Claudio, quo-
ties meditata differuit, elegantiam desideres.
Semper enim clavo Imperij destinati Principes
tales potissimum sibi duces delegerunt, quor-
um præceptis vividum animum civili elo-
quens

quentia imbuerent. Quid enim aliud Julius
Cæsar intendit, cum Rhodum profectus cla-
rissimo dicendi Magistro operam daret, & Au-
gustus cum Apolloniam missus; ut ad res ci-
viles pro dignitate tractandas, cultū orationis
addisceret. Quorū exēpla felicissimè æmulat9
SERENISSIMUS PRINCEPS SPONSUS, se-
vera lege, sub celeberrimis ductoribus in tan-
tum profecit, ut animi sensa, variis linguarum
idiotismis, Latino Latine, Gallo Gallicè, Italo
Italicè, possit gloriosius exprimere, & illos ad
colloquiū certamen provocare. Sapienter
Plato ac verè, qui primitus divinitatis nomen
meruit, tum demum felices fore Respublicas
dixit, cum aut Philosophi eas regerent, aut
Reges ipsi philosopharentur. Quamvis enim
magis referat fortiores fieri, quàm doctiores;
alterum tamen sine altero difficulter fit. Ne-
que aliunde venit animo robur magis, quàm
à bonis artibus, & contemplatione naturæ,
si Senecæ credimus. Et quid sibi non pro-
mittant literæ de tali Principe, qui proprio
exemplo incitat, & ad literarum studia inflam-
mat liberaliū artiū studiosos, & quorū partes in
Republica & rebus feliciter expediendis esse
possint.

possint. Regis ad exemplum totum componi orbem, vetus Poëta dictum est. Magna enim vis & impetus inferiora impellendi, & sursum trahendi Principalibus & sublimibus exemplis inest. Sequitur autem quisque suam naturam sic, ut simul etiam in Principis mores inspiciat, seq; ad illud in alto situm instar, quantum quidem fieri potest, componat. Quotusquisque igitur ad motas faces & acria incentiva virtutum non sentiat, cum relatum legat, à magno Principe literas suscipi ac coli, quas alius agrestis & rudis Minervæ despiceret, aut haberet contemptui. Eccei autem non innotuit liberalitas ac beneficentia PRINCIPIS SPONSORIS, qui tot decoris ingenijs, passim in Academicis viventibus subsidia clementer subministrat: eum proventum optimum existimans, qui ingeniorum est, quorum ope, quicquid domi forisque præclare gerit Princeps, æternitati seculorum commendari & feris nepotibus transferri potest. Omnia enim mortalia caduca sunt, sola virtus clara æternaque habetur, si victuris ingenij monumentis & annaliū fide posteris celebretur. Quod generosi viri, historiæ genio præstant, maximè & illi, qui mitioribus literis, ad publica negotia poliantur

tur

tur & formantur. Qui quantum in aula ILLUSTRISSIMI PRINCIPIS SPONSI polleant, supervacaneum sit demonstrare. Quippe eruditus, pacis ac belli artibus Princeps, tales libenter & fovet patrociniis, & lateri junctos habet; qui utiliter juxta ac sapienter condimento humaniorum literarum conservandi status, artes temperant, Musarum vindices ac tutores optimi. Sed satis erit doctrinae ac bonarum artium amorem in Principe aliquantisper contemplatum esse; dum nunc pietas & purioris Religionis amor injicit manus, qui in illo cum justitia & aequitate paria facit, in tantum non studiis liberalibus ac literarum peritiâ obfusandus, (quæ quorundam vesana ac imprudens opinio fuit) ut potius splendeat clarius professione, constantiâ & recto ac ingenuo de vero Deo sensu ac cultu. Nam mansuetudo quædam animi ac tranquillitas, & immotum in fortuitis animi robur, Imperantium mentibus, instillatur succo cœlestis doctrinae; quæ faciles illos & obnoxios præceptis reddit, notitiamque veram Summi Numinis ante omnia monstrant, & piè pureque venerari docet cognitum summum Regem, qui cæteros omnes & instituit, & potenti dextrâ servat, & contra

malorum undique ingruentium insultus firmiter defendit. Quod pensi habuerunt in primis Majores Vestri, SPONSI PRINCIPES, qui postquam illuxerat orbi clarum Religionis jus bar, adeo devota cultum & venerationem Dei & promoverunt & propagarunt, ut hac via, non consecrati quidem aut cum aquilâ, ac suffitu, (quæ paganorum superstitio fuit,) sed sponte suâ in cœlum ascendisse videantur. Hoc Vos tenetis: pietatem cœterarum virtutum, omnisque felicitatis apicem esse, firmiter persuasi. Nam prospera omnia & ex sententia eveniunt colentibus Deum, adversa spernentibus: & nulla res efficacius regit multitudinem, aut famam ac potentiam donat, quàm sacrorum tuitio, & precibus ac ceremoniis sacris placatum Numen, supplicijsque delinitum. Etenim ab omni ævo observatum; piis religiosisque Principibus, qui pura integra & incorrupta mente unum illum Regnatorem Deum devotissimè venerati sunt, omnia successisse melius & fructum illos ac præmium satis amplum pietatis atque probitatis in hac fragili scena tulisse, securos ac erectos in spem futurorum bonorum, quæ mundi Servator nobis acquisivit. Sed properandum, & tenenda institui ratio est,
ac

ac de commodis ex Illustri Conjugio promanantibus breviter ac strictim exponendum. Euripides, cujus singulos versus singula testimonia Cicero indigitavit, de privatorum hominum conjugijs verissimè scribere visus est: *mortalium quibus secundæ nuptiæ cedunt, vitam beatiorē esse, sed quibus aliter, illos domi infeliciter agere & foris.* Quod in illustri conjugio multò magis credibile & veritati consentaneum est. Nam multorum hic involvitur fors, & auctoraumenta ac fructus ad omnes spectant. Æternitas magnarum familiarum, pro quibus ardentibus votis, apud Deum cordati subditi ac pij intercedunt, Conjugijs Principum in solido locantur, posteriq; & Nepotes, quò preces civium vergunt, tanquam stirpes ac frutices ex grata arbore, quæ tam diu umbram illis tutissimam præbuit longâ serie expectantur. Florida enim & amœna primùm, arescente trunco & mortuis ramalibus, haud lætam amplius spem fructus exhibet agricolæ. Quoniam verò Principem arbori assimilavimus, insistamus porrò imagini, & videamus, ecquid ad demonstrandas Conjugii Serenissimi utilitates commodè afferri à nobis possit. Qui exercent plantaria, furculos ac frutices de magnis & fructuosis arboribus alienæ stirpi

infe-

inferunt, quæ si coalescant, spondent com-
moda, & similes tandem suppeditant fruges.
Quid autem insitio hæc aliud, quàm quoddam
velut matrimonium est? Et sicut stirpes ac ar-
bores novellæ translatae è natali solo in aliud,
laxius latiusque crescunt: sic Illustres fami-
liæ confertæ cum aliis veluti uberi foetu augen-
tur & incrementa accipiunt ac robur. Cæterum
prout ad annosam quercum, si quando exare-
scit subito, ac ruit, convolant undique omnes,
& ut in proverbio est, colligunt ligna; ita in
Viri Principis obitu fit, ubi pravæ aliorum spes,
& cupiditates a vidæ non sistuntur, nisi liberis
Imperii status firmatus fit, & quibusdam stabi-
limentis ac fulcris insistat. *Nam non classes non
legiones perinde firma Imperii munimenta, quàm nu-
merum liberorum esse, Tacitus affirmat.* Principa-
tus igitur perennes sunt ac æterni, certa suc-
cessionum serie, quas sola connubia, & illa fi-
liorum ac nepotum spes præstant. Orbitas e-
nim Principis spernitur, quod Alexandri effa-
tum est. & subditorum amor nutat ferè & lan-
gvescit. Publicæ quoque securitatis inter est, ne
rerum summa electioni & casibus permittatur;
sed liberis cum Majestate una & ingenita sub-
ditorum veneratione & charitate erga legiti-
mum

num Principem, confirmetur. Quas utilitates honestum conjugium confert, & Principis felicitatem, in his terris unicè absolvit, qui nō decessisse existimandus est, quando naturæ debitum persolvit, cum in liberis ac posteris virtute ac moribus plerumque vivat ac regnet. Non ibi in partem subsidij adoptio arcessenda est, non Reipublicæ status incertitudini dissidentium votorum committendus; cū minori discrimine sumatur successor, quam quæratur; non intestina bella ac clades timendæ inter eos, qui improbo voto sceptrum sibi, rem inter Deos hominesque pulcherrimam, destinant, nec dominatio vel favore, vel fraude ac ambitione, vel vi ac armis, ad indignum & exterum deferenda sit, sed Princeps è Principe natus, & vultu ac moribus aut virtutibus maximè Patrē referens, plaudentibus subditis, Parentis solium occupat, & per manus delatum Regnum auspiciatur. Fuerunt præterea, qui primam illā societatem, quam connubium vocamus, non conservationis tantum, sed jucundioris comodioreque vitæ gratia iniri existimarūt. Cōpertum denique sapientibus ac in propatulo est, nullā amicitiam magis stabilem inveniri magisque omni officiorum ac pietatis genere cumulata, quam

G

quàm

quàm matrimonij. Optimo enim fundamen-
to constat & ex quotidiano ac familiari usu in-
crementa colligit, mutuisque officijs indies
arctius nequitur. Philosophus Chæronensis,
librum inter plures alios scripsit de dignoscen-
do amico ab adulate, in quo adductis ultro
citroque sententijs, solos Reges ac Principes
amicis destitui, probare conatur: quàm verè
ac rectè dispiciendum nobis erat. Sicut au-
tem non alia temerè res, vel ad vitæ consuetu-
dinem & festivitatem jucundior, vel ad nego-
tia obeunda, & commercia necessaria facit ma-
gis, quàm sincerus amicus; quis Reges in soli-
tudine degere, & vitam barbaræ inhumanita-
tis plenam sine cujusdam familiaritate aut fide
absolvere debere, persuadere cuiquam vellet?
Nam & Principes affectibus, quos natura Pa-
rens dulcissimos homini indulgit, accenduntur
ad amandum, & nulli magis vel pluribus, vel
fidelioribus amicis opus habent, quàm Prin-
cipes. Etenim multorum oculis videat oportet,
qui unus tot hominum millibus prospicit.
Proinde nisi prudenter vicariam ejusmodi o-
peram fidorum amicorum quæsierit Princeps,
& sollicitaverit in futurum, non certè par erit
laboribus infinitis. Neque Herculi quidem

Phis

Philoctetem, neque Dario Zopyrum, neque Achilli Patroclum invidere quis poterit; nisi solis Principibus legem positam falso arbitretur, ne quenquam ut virtutibus ac factis insignem, sic affectuum quoque paritate, & genij benevolentiae similem, habeant praeter caeteros charum, ac in contubernium vitae & secretorum admittant consortium. Verum multis obseptum difficultatibus negotium est, & vix in optimum Principem cadit, ut talem amicum inveniatur: quum eorum summa raritas, & iniqua vicissim obrectatio sit aliorum, si quem videant gratia & dignitate apud Principem valere, illius amicitia illustrem esse. Quod in Datamis exemplo consultissimi fortissimiq; omnium Barbarorum, ducis, probat Cornelius Nepos; quem tam acerbo odio & simultate persecuti sunt, qui circa Regem erant, ut illum invidia calumniaque oneratum, de gradu deicerent, & ad voluntariam mortem compellerent. Nec aequalitas ac similitudo, nisi opinione summæ virtutis excogitari potest; per quam Principi quisquam tam arctè concilietur; qui caeteros omnes longo intervallo excedit. Et his rebus inferior pro adulatore plerumque, inter fortunæ splendorem, amicus fallit, personatusq;

natusq; obrepit ac fucatus, ut qui humiliori
conditione ingenui locum implere non pos-
sit. Rari enim Demarati ac Solones sunt, &
securius aliquis Platonis personam aut Sene-
cæ, quam Callisthenis ac Papiniani induit. Præ-
terea cum familiaris consuetudo vitæque sua-
vitas & assiduus usus amicitiam feliciter peren-
nare faciant; talis apud Principem vix esse po-
terit, qui quamvis moderatissimus sit, omnes
tamen nutus & actiones ita dispensare debet, ut
omnibus ac singulis facilis obviusque appare-
at. Carerent igitur amicitia Principes quate-
nus æqualitatem ac similitudinem spectamus,
& facilius alioquin amicis, quos aqua & igni
necessarios magis quidam dixerat, destitueren-
tur. Verum nulla amicitia aut sanctior est aut
fida magis, quam si amabili vinculo conjugii
pares inter se & dignitate & fortunæ muneri-
bus Principes conveniant, atque officijs pieta-
te & amore amica lite invicem decertent. Hoc
est perfectum illud absolutumque bonum, &
celebris utilitas, quæ ex Principum connubiis
aurei fluminis instar emergit & exuberat. Ex-
tollant alii & laudibus Cælo inferant, Damo-
nem & Pythiam, Pyladem & Orestem, Achil-
lem & Patroclum, Lælium & Scipionem, ami-
cos

eos adeò inter se conjunctos, ut omnium secu-
lorum admirationem meriti sint. Verissimum
tamen est, quod Poëtarum aliquis cecinit:

Omnis amor magnus, sed aperto in conjugē major;

Hanc Venus, ut vivat, ventilat ipsa facem,

Cujus honesti ardoris affectusque infinita ex-
empla ad nos consignata pervenerunt, quo-
rum cum primis memorabilia sunt, Alcestis &
Admeti, Panthiæ & Abaradatae, Portiæ & Bru-
ti, Sinadi & Camæ, & quæ nostrorum tempo-
rum historiæ majori fide nobis celebrarunt. Sed
non potest non hoc Vestrum, PRINCIPES
SPONSI, conjugium felix fortunatumque vo-
bis primum ipsis, & Augustissimis familiis ve-
stris, deinceps communi Patriæ, & omnibus ci-
vibus existere. Sedatur tempestas ad certos
stellarum ortus, & redditur cœlum quando
Pellæa flamma lumine optato micat. Vos tan-
quam gemellos Castores omnes respiciunt &
tutelam à vobis ac præsidium expectant. Quæ
admodum in maritima jactatione & spississimis
tenebris illi conspecti solantur nautas & in me-
liore spè erigunt cōcussos ac prostratos; ita Vos
ex fortunæ procellis eripietis publicā Patriæ na-
vè & ad certissimū portū tutissimāq; stationem
perducetis. Omnes Te, PRINCEPS SPONSE,
ma

magnâ alacritatē, gratulatione ac gaudio ut
exorientis solis jubar adorabunt religiosè &
excipient, qui serenanti aspectu illustraturus es
non Dresdam tantum nostram, sed universam
Saxonicam.

*Instar veris enim vultus ubi tuus
Affulsit populo, gratior it dies
Et soles melius nitent.*

Te verò, HEROINA SAXONICA, ut claram
ac serenam Lunā, (cui Antiquitas, ut mihi Deæ,
supplicabat,) veneramur, & felicitatem ac le-
vamentum pro periclitantibus ac miseris spe-
ramus. Conferite fulgores, radiosq; benevo-
lentiæ vestræ, ac gratiæ, potentiùs figite. Nul-
la vis Vestrum amorem frangat, aut perimat,
& æternum vinculum, non senium, non dies
dissolvat. Procul infortunia ab actionibus,
consilijs, & auspicijs Vestris sint: & securitas
& fides & concordia, felix conjugium sequan-
tur. Sera, & posteris demum ac Nepoti-
bus nota sit illa dies, quæ Vos cœlo asseret: &
ne felicitas morti desit, hanc aliquando nox u-
na fragilitate exsolvat. Nulla fastidia, nullæ
ægrarum suspicionum curæ, thalamum Ve-
strum

strum inquietent. Hæredes ac successores ter-
ris vestris longa fide approbetis, & quam diu
mortales eritis, nihil ex domo vestrâ sentiatis
miserum. Abstineat à Vobis manus suas for-
tuna anceps, nec potentiam, nisi ea parte, quâ
prodest, ostendat. Sidus hoc Vestrum, quod
præcipitatio ac demerso in tenebras orbi, re-
fulsit, semper luceat. Ita vivite, ita vigete,
potentiâ florentes, illustres gloriâ,

DIXI.

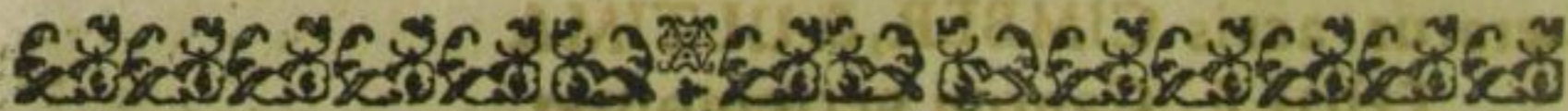

Heroi magno, Francorum stemmate nato,
Saxonica nubit filia diva Domus.
Dum celebrat tantum clarissima Misnia festum,
Tu coram doctis verba diserta facis.
Quilibet hunc animum laudat, tecumque triumphat,
Et pro conjugibus fundit ad astra preces.
Sic patriæ Patrem colimus, pia thura ferentes,
Saxonis ut crescat fama decusque Domus.

Michael VVendelerus, S.S.

Theol. D. ejusdemque P.P. Ex-
traordinarius, & Philosophiæ
Moralis ordinarius.

UNa, HOIERE, Tibi duplices Oratio palmas
Conciliat: literas Te coluisse piè.
Hoc argumenti monstrat Celsissimus Index
Eloquiiq; stilus melleus illud habet.

gratulab. fac'

Aegidius Strauch

S. S. Th. D. P. P.

Sc-

SERENISSIMIS THALAMIS,
SAXONICO-BRANDENBURGICIS

devotissima suspiria:

Spirate blandum flabra Favonij!

Sereniori fato currite sidera!

Et depluat felicitatem

Totius Arbiter universi!

Facundus amnis Castalidum, melos

Ex arte pulchrum fingat & insonet!

Palmis triumphaliq̄ue lauru

Hos Thalamos Hymenæus ornet!

Conjuncta nexu dissociabili,

Ex WITTIKINDI stemmate Regio,

DIVINA VIRGO, sacra BRENNI

Fœdere Conjugalia ardet.

ERDTMUTH-SOPHIAM, Delicias tuas,

DUX CHRISTIANUS, Misnia, júbilo

Strepente quærit: plaudit æther,

Et cumulant sua vota REGES.

LEO JUBATUS cumq̄ue AQVILA IMPERI,

Lætatur: acris CIMBER, & ULTIMA

THULE, Canopi perremotum

Sidus, in omina fausta surgunt.

ERNESTE PRINCEPS MARCHIO, *Francicus*

TE *Mænus*, flumine supplici

Exspectat, & SPONSUM suâvi

TE sonitu refluxus salutat.

Duc ad carentem portibus insulam

Morta litatis, NOMEN AMABILE!

Sis PHOEBUS ingens, ILLA PHOBE;

Lumina maxima PRINCIPATUS.

H

Tardum

Tardum sereni tractibus ætheris
TE SIDUS addas CONGEMINUM tamen :
Diffunde BRANDENBURGICUMQVE
Stemma Tuum, pius oro servus.

GEORG. CASP. KIRCHMAJER.

AD SERENISSIMOS PRINCIPES
SPONSOS.

Jungite divinas æterna in fœdera mentes,
Et dextris jurate fidem CERTISSIMA NOSTRIS
NUMINA FORTUNIS. Vinculum coalescat in unum
Fidus amor: gemino sint una in corpore tantum
Pectora, quæ concors æternum flamma laceffat,
Nec vires unquam primas stimulosq; remittat,
Æolus hybernis Aquilonem solvat ab antris,
Marmoream Ponto vestem, gelidasq; pruinas,
Et niveum Læris meditantem vellus aquarum;
Arboribus cani mundo rugosa senectus,
Etrigor infestus redeat populisq; ferisq;:
Nulla tamen, SPONSI ILLUSTRÉS, perferant unquam
Frigora vester amor; quin semper serveat idem
Pectoribus semel unitis, & germina reddat,
Germina, quæ celsis valeant æquare Parentes
Mentibus, & Proavum vestigia pulchratenere,
Quod submissa vover pietas, quod poscimus omnes
Sidera, quod cœlum supplex Numenq; precatur
HOYERUS, laudes dum vestras ore deserto
Prædicat, & Thalami lætissima facta celebrat,
Accipe devotum fidei, PAR NOBILE, munus,
Debita & obsequij quæ pignora humillimus offert
Ut nostrum pariter studium, promtasq; Camœnas,
HOYERUMq; simul loveat clementia Vestra.

Otho Prætorius
Prof. Publ.

O dulce DIVI SAXONIS, PATRIÆ PATRIS,
Levamen; augustamq; DIVINÆ decus
DUCIS; dies optata salve, ritè quæ
Præbes sacrum CELSISSIMIS THALAMIS jubar!

Te concupivit purior dudum fides
Vidisse; te cives, potensq; DRESDA te
Donasse gaudent regiâ Pompâ. Tibi
Adsit benigno numine DEUS, qui fretum;
Vastumq; puri dirigit spatium poli!
Sic dum precaris, civium inter omnia
Lata, populisq; faventibus, Dulcissime
HOIERE, nate subditum probas pium.

M. Michael VValtherus,

Facult. Philos. Adj.

Sonnet.

S muß der Kluge Wis sich von den Seelen trennē/
Die Keine Flamme treib't; wenn seiner wortte-
pracht
Von hohen Sachen spricht: die Eytelkeit verlacht
Und schwingt sich Himmel an: den lernen Fürsten ken-
nen /
Der dieser Lob anstimmt / und weißlich weiß zu nennen
Woraus ein Hauß entstamm't: wie groß es ist geacht
Und wie sichs aufgethürmt; daß auch die schwere Last
Fast durch die Wolcken bricht; dem muß auch Erys gönnen
Den Wohlverdinenten Lohn. Wer wahre Helden
pretest
So mathen Neider Stieff schon längst überstiegen /
Der muß mit Ihrem Rhum zugleich köstlich Siegen.
Du hast auch / Werther Freund / was irgend rhänlich
heist

Er

Er wüchere durch den Fleiß: Du wirst vor andern Allen
Dem großen Sachsen-Stamm auch billich wohlge-
gefallen

Seinem hoch werthem

Freunde setze es

Gottfriedt Strauß

Testatur, Arpinatis amabile
Te flumen exhausisse, Sacrofluens
Ex ore Sermonum. Cupido,
Cum, quasi Atlantiades sopitas
Mulcendo mentes: purpureâ DECUS
Stas in Cathedrâ; verbaq; Nectaris
Effundis instar. Grator ausis,
Quæ Nova fama vehet quadrigis!

Johannes Adamus à Schönefeldt

Nobilis Misnicus.

Got. Jes. A. 180, wiss. 28